

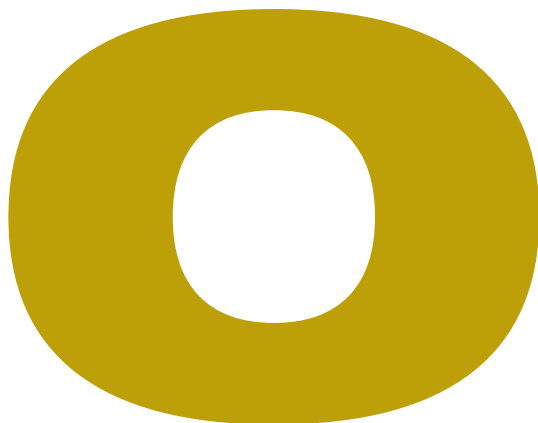
SEF THISSEN ONTMOET ROGATE SAVELKOUL

KUNSTZINNIGE DUIZENDPOOT **ZOEKT** **verwondering**

Op verzoek van Navenant heeft bariton Sef Thissen deze keer een bijzondere ontmoeting in Roermond. De bariton gaat in gesprek met veelzijdige kunstenaar en kunstzinnige duizendpoot Rogate Savelkoul. Al snel delen ze een gezamenlijke passie voor ontroering, verwondering en verbazing. “Eigenlijk ben ik met veel te veel dingen tegelijk bezig.”

Tekst: Jesper Kuijpers | Fotografie: Paul Rous

Ook op een zonnige namiddag in Roermond blijkt de wereld bijzonder klein. Rogate vertelt over een wijnetiket dat ze ontwierp voor Wijnbroederschap Backerbosch in Maastricht. Ze zegt dat ze de basis van haar wijnkennis heeft opgedaan bij Hein Schumans, onze alom bekende culinaire redacteur. Zo is de cirkel al snel helemaal rond en dat biedt Sef en Rogate de kans vrijuit in elkaars gedachten en beweegredenen rond te dwalen. Er ontstaat een levendig gesprek, met ruimte voor een lach en een traan. Rogate: “Kunst hoeft voor mij niet altijd mooi te zijn. Het gaat om het karakter dat erin schuilt en de dialoog die daarop volgt.”

KUNSTVORM

Met die uitspraak legt Rogate de basis voor een interessante middag in haar huis en atelier. Ze neemt Sef mee de trap af naar een op het eerste oog verborgen ruimte. In de donkere kamer staat een bomvolle tafel waar verschillende projecten wachten op voltooiing. Aan de zijanten van het vertrek hangen grote zwarte doeken, waarachter werken van Rogate verborgen liggen. “Een opgeruimd huis staat voor een opgeruimde geest”, klinkt het al snel uit de mond van de kunstenaar. Het valt Sef al snel op dat het kunstenaarschap van Rogate zich niet in één discipline laat vangen. Ze maakt sieraden, schilderijen, beeldhouwwerken en allerlei andere uitingen in diverse materialen. Een soort kunstzinnige duizendpoot. Rogate: “In het eerste jaar op de Koninklijke Academie van Beeldende Kunsten in Den Haag heb ik me breed ontwikkeld. Dat geeft me nu de kans allerlei kunstvormen uit te oefenen. Ik begin met een idee en kies pas daarna de beste vorm die daarbij past.”

PRIKKELS

Voor Rogate aan een project begint, weet ze dus niet of het uiteindelijk een schilderij, sieraad of beeldbouwwerk wordt. Pas na een uitvoerige studie en voorbereiding bewandelt ze het definitieve pad richting het eindresultaat. Dat betekent automatisch dat de kunstenaar niet intuïtief werkt, maar vertrouwt op haar vaardigheden, ervaring en gevoelens. “Eigenlijk ben ik met veel te veel dingen tegelijkertijd bezig, maar dat zit nu eenmaal in de aard van het beestje.” Ze vertelt dat ze de rust van haar atelier nodig heeft om tot de mooiste dingen te komen. Ze bedoelt visuele stilte, want op de achtergrond klinkt steevast klassieke muziek, merkt de bariton subtiel op. “Ik ben snel afgeleid door allerlei prikkels. In mijn atelier kan ik rustig werken zonder afgeleid te worden.”

PUZZELSTUKJES

Het levensverhaal van Rogate kent enkele indrukwekkende passages. Gebeurtenissen die ze rustig aan Sef mededeelt, maar waarvan je hart een klein sprongetje maakt. Het heeft de kunstenaar gevormd tot wie ze nu is. Op achttienjarige leeftijd raakte ze tijdens - zoals ze het zelf noemt een ‘huis-tuin-en-keuken ongeluk’-, verbrand. Dat noodzaakte Rogate haar studie rechten stop te zetten, maar zou haar uiteindelijk wel richting de academie in de hofstad sturen. “Dat vonden mijn ouders in eerste instantie helemaal niks, maar uiteindelijk vielen daar toch alle puzzelstukjes op hun plek.” Sef vraagt vervolgens of haar ouders trots op haar waren. Rogate denkt even na en zegt: “Dat hebben ze nooit met zoveel woorden gezegd..” Er valt even een stilte, waarna ze peinst: “Misschien besteed ik hier daardoor wel extra aandacht aan bij onze zoon Jan Jaap.”

**“KUNST HOEFT VOOR MIJ NIET
ALTIJD MOOI TE ZIJN. HET GAAT OM
HET KARAKTER DAT ERIN SCHUILT
EN DE DIALOOG DIE DAAROP VOLGT”**

DEMENTIE

Rogate werkte een groot gedeelte van haar leven als binnenhuisarchitecte, pas tien jaar geleden zette ze de definitieve stap richting het kunstenaarsbestaan. “Kunst bleef kriebelen. De tijger moest uit de kooi. Toen ben ik er maar voor gegaan.” Ondertussen heeft de in Limburg geboren kunstenaar een breed scala aan werken op haar naam staan. Als Sef vraagt naar het belang van Rogates moeder in haar leven, gaat het gesprek een bijzondere kant op. Rogate vertelt dat haar moeder aan dementie leed. “Ze was een krachtige, sterke vrouw die verschillende talen sprak. Door de ziekte werd ze een klein meisje met onzekerheden. Of ik zelf bang ben om dement te worden? Absoluut, zeker omdat ik de invloed van de ziekte van dichtbij heb meegemaakt. Als ik niet meer zou weten dat sleutels in het sleutelgat horen, vreselijk.”

DANTE

De ziekte van haar moeder heeft wel geleid tot bijzondere projecten, zowel bij Rogate als bij haar zoon Jan Jaap. Die laatste kent in het overlijden van zijn oma een bijzondere drijfveer om in zijn werk op zoek te gaan naar een medicijn tegen dementie. Rogate maakte

in het kader van de Limburgse Kunstkring bijzondere werken voor de tentoonstelling ‘BrainArt’. Het bewijs is een beeld waar een figuur zich krampachtig vastgrijpt aan een steeds smaller wordende trap, maar tegelijkertijd verder wegglijdt door de wielen onder haar voeten. “Het gaat over iemand, mijn moeder, die de grip op haar leven verliest.” De kunstenaar vertelt dat het haar grote droom is om een geïllustreerd boek te maken over haar moeder. “Teksten, plaatjes, schilderijen en gedichten. Dat soort dingen. Een soort Dante’s Inferno over haar leven.”

STEUN

Haar levenshistorie kent nog een indrukwekkende passage: een bijna doodervaring, die ze zelf bijna laconiek weglacht. Een allergische reactie op medicijnen zorgde voor een anafylactische shock. Rogate lag vijf uur op de operatietafel, maar uiteindelijk ‘besloot hij daarboven dat het nog niet mijn tijd was’. Ze vertelt het ontspannen. Alsof het de gewoonste zaak van de wereld is. Wel deed die gebeurtenis haar beseffen hoe breekbaar de mens is en dat ze vooral meer kunst wil maken. “Ik wil met mijn werk verbazing en verwondering opwekken. Daarom geef ik eigenlijk niets om de meningen van anderen, zolang er geen inhoudelijke dialoog ontstaat. Daar sta ik voor open en daar wil ik van leren. Iedereen zoekt uiteindelijk steun in zijn reis door het leven.” ■

“KUNST BLEEF KRIEBELEN. DE TIJGER MOEST UIT DE KOOI. TOEN BEN IK ER MAAR VOOR GEGAAN”

